

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 6 października 2020 r.

DIH-2.709.49.2020.PS

DECYZJA DIH-2 NR 138/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35c ust. 5 pkt 1, ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, ze zm.) w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668, ze zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 17 lipca 2020 r., złożonego przez (...) - zarządcę sukcesyjnego Firmy Agencja Usługowo-Handlowa ABC-II Wanda Rojek w spadku, (... Głubczyce), (zwany dalej: Przedsiębiorca lub Strona), od decyzji z 30 czerwca 2020 r. Nr 44/2020 wydanej przez Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (sygn. NRU.8361.57.2020) wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000 zł, za brak wystawienia dokumentu potwierdzającego spełnianie przez paliwo stałe wymagań jakościowych tj. świadectwa jakości paliw stałych

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, działając na podstawie upoważnienia nr NRU.57.2020 z 29 stycznia 2020 r. przeprowadzili kontrolę w firmie (...), w składzie opału zlokalizowanym na (...). Zakres przedmiotowy kontroli dotyczył kontroli jakości paliw stałych oraz sprawdzenia przestrzegania przez Stronę

obowiązków określonych w art. 6b i 6c oraz art. 7 ust. 7a ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, ze zm.) zwanej dalej „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” polegających na wystawianiu świadectwa jakości paliwa stałego i przekazywaniu go każdemu podmiotowi, który nabywa to paliwo oraz przestrzeganie zakazu wprowadzania do obrotu niektórych rodzajów paliw stałych.

W toku kontroli przeprowadzonej 30 stycznia 2020 r. pobrano próbki paliwa stałego węgla kamiennego groszek do badań laboratoryjnych (próbka nr 0101/20/6825 i próbka kontrolna nr 3800/20/6825). Kontrolowany do ww. paliwa stałego przedłożył świadectwo jakości paliw stałych nr SJ/2019 z 19 kwietnia 2019 r. W trakcie przeprowadzonej kontroli ustalono, że Strona nie wystawia świadectw jakości, a do każdej transakcji sprzedaży wydaje kopię świadectwa jakości wystawioną przez dostawcę.

W związku z powyższym, Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej pismem z 2 czerwca 2020 r., znak: NRU.8361.57.2019 zawiadomił Stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej z art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczył o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Równocześnie zwrócono się do Strony o dostarczenie informacji o wielkości obrotu z działalności gospodarczej za rok 2019.

Strona w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego pismem z 12 czerwca 2020 r. podała wartość jednego sortymentu wprowadzanego do obrotu w roku 2019 paliwa stałego. Ponadto Przedsiębiorca poinformował, że po kontroli zostały cyt. „...dostosowane świadectwa jakości na wprowadzany do obrotu asortyment węglowy do obowiązującego wzoru, który wystawiany jest przez naszą firmę do każdorazowego zakupu przez klientów, a jego kopia wydawana jest za potwierdzeniem. Potwierdzony oryginał przechowujemy w siedzibie składu.”

W załączeniu przesłał przykładowe świadectwa jakości. Strona e-mailem z 12 czerwca 2020 r. uzupełniła swoje oświadczenie o obrót ze sprzedaży wszystkich rodzajów węgla na składzie. Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej 30 czerwca 2020 r. wydał decyzję Nr 44/2020, nr akt kontroli NRU.8361.57.2020 nakładającą na Przedsiębiorcę karę pieniężną za brak wystawienia dokumentu potwierdzającego spełnianie przez paliwo stałe wymagań jakościowych tj. świadectwa jakości paliw stałych.

Pismem z 17 lipca 2020 r., Strona złożyła odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania zarzucając decyzji, naruszenie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w następujących artykułach:

- art. 6c i art. 35a pkt 9 lit. a poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że obowiązek wystawienia świadectwa dotyczy zarządcy sukcesyjnego, a nie przedsiębiorcy i to zarządca sukcesyjny ten obowiązek naruszył,
- art. 6c poprzez niewłaściwą wykładnię i uznanie, że wystawiającym dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych musi być przedsiębiorca wprowadzający paliwo do obrotu,
- art. 35a pkt 9 lit a poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w konsekwencji uznania, że nie doszło do wystawienia świadectwa jakości,
- art. 156 §1 pkt 4 Kpa poprzez skierowanie decyzji do zarządcy sukcesyjnego niebędącego stroną, a nie do przedsiębiorcy,
- art. 189 f §1 Kpa poprzez jego niezastosowanie i brak odstąpienia od wymierzenia kary pomimo istnienia wyraźnych przesłanek w tym zakresie, w szczególności wręczenia nabywcom świadectwa wystawionego przez (...) i otrzymania przez nich informacji o parametrach i jakości paliwa zgodnie z przewidzianym stosownymi przepisami wzorem, znikomej wagi naruszenia i deklaracji zaprzestania dotychczasowej praktyki i wystawiania świadectw w imieniu przedsiębiorcy, a także prowadzenia przeciwko (..) postępowania karnego w sprawie ukarania w związku z parametrami sprzedawanego paliwa,
- art. 7 i 8 w zw. z art. 77 § 1 i 80 Kpa., mające wpływ na wynik sprawy poprzez nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy i brak ustalenia, iż nabywcy otrzymali należyte świadectwa jakości, co uzasadnia umorzenie postępowania w sprawie ukarania, a także brak rozważenia okoliczności uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary.

Strona wskazuje, że zarządca sukcesyjny nie jest przedsiębiorcą, a wskazana w art. 35 a pkt 9 ww. ustawy karę nakłada się na przedsiębiorcę. Zarządca wg Strony nie posiada statusu przedsiębiorcy, a jedynie reprezentanta. Skierowanie decyzji do osoby niebędącej Stroną jest wadą i skutkuje nieważnością decyzji. Jednocześnie wskazał, iż w sentencji decyzji zamieszczono NIP zmarłego przedsiębiorcy. Zarządca sukcesyjny podniósł też, że kara pieniężna stanowi sankcję, nakładaną za brak przekazania dokumentu określającego jakość paliwa stałego, a taki dokument został wydany. Zdaniem Strony przepisy regulują jedynie

moment wystawiania świadectwa i wskazują, który przedsiębiorca winien poświadczyć kopię. Nie wyklucza zatem praktyki przyjętej, w której dostawca wystawia świadectwa, a bezpośredni sprzedawca przekazuje ich kopie, a więc jest to sytuacja drastycznie różna od braku przekazywania klientom. Jednocześnie Strona wskazała, że w stosunku do niej zostało wszczęte postępowanie karne w sprawie ukarania w związku z parametrami sprzedawanego paliwa, co oznacza uzasadnioną możliwość ukarania za czyn związany z handlem paliwa. Zarówno znikoma waga naruszenia według Strony i zaprzestanie naruszenia jak i ukaranie za ten sam czyn uzasadniają odstąpienie od nałożenia kary administracyjnej.

Przy piśmie z 28 lipca 2020 r. Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z aktami sprawy nr NRU.8361.57.2020.

Pismem z 12 sierpnia 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowieniem z 3 września 2020 r. przedłużył termin zakończenia postępowania do 6 października 2020 r.

**Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ustalił i stwierdził.**

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub do instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ww. ustawy, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a

lit. a i b ww. ustawy uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania.

Zgodnie z art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe.

Protokół kontroli nr NRU.8361.57.2020 z 31 stycznia 2020 r. został podpisany przez Stronę i stanowi dowód w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Zarządca sukcesyjny został pouczony o uprawnieniu do wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesieniu uwag na piśmie w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej wynikającym z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej. Zarządca sukcesyjny podpisał protokół bez uwag i nie skorzystał z prawa do wniesienia uwag na piśmie.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Z treści protokołu kontroli jednoznacznie wynika, iż Strona wprowadzając do obrotu paliwo stałe nie wystawiała dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych określonych w ww. rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych.

Jak wynika z ustaleń kontroli Strona nie wystawiała świadectw jakości, a do każdej transakcji sprzedaży wydawała kopię świadectwa jakości wystawioną przez dostawcę. Stwierdzona nieprawidłowość stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych zwany świadectwem jakości. Art. 6d ww. ustawy dotyczący świadectwa jakości wymienia, jakie informacje powinno ono zawierać, jest to:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów

gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;

- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że określony rodzaj paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 6) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 8) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 10) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

Zgodnie z art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości.

Należy podkreślić, że kara pieniężna wskazana w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest karą administracyjną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i niejako automatyczny oraz jest niezależna od winy Strony, działań innych osób lub okoliczności popełnienia czynu, co oznacza, że kara pieniężna jest skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem. Ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie przewiduje żadnych okoliczności znoszących obowiązek nałożenia przez właściwy organ administracyjnej kary pieniężnej, jedynie umożliwia wydanie jej w określonych przedziałach finansowych zależnych od wartości wprowadzonego do obrotu paliwa stałego.

Nawiązując do odwołania Strony z 17 lipca 2020 r. i zawartych w nim argumentów organ stwierdził, że są one bezpodstawne i nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do naruszenia art. 6c ust. 1 i art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez ich niewłaściwe zastosowanie należy zwrócić uwagę, że kwestie odpowiedzialności za tymczasowe wykonywanie działalności gospodarczej po śmierci przedsiębiorcy, który we własnym imieniu wykonywał działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEDIG oraz kontynuowania działalności gospodarczej wykonywanej z wykorzystaniem tego przedsiębiorstwa, reguluje ustawa z 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1629 ze zm.) - zwaną dalej ustawą o sukcesji. Zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o sukcesji, *zarządca sukcesyjny może pozywać i być pozywany w sprawach wynikających z wykonywanej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej lub prowadzenia przedsiębiorstwa w spadku oraz brać udział w postępowaniach administracyjnych, podatkowych i sądowo-administracyjnych w tych sprawach. W postępowaniach w takich sprawach zarządca sukcesyjny działa w imieniu własnym, na rzecz właściciela przedsiębiorstwa w spadku. Nadto, zgodnie z art. 5 ustawy o sukcesji, w zakresie nieuregulowanym w ustawie do prowadzenia przedsiębiorstwa w spadku przez zarządcę sukcesyjnego (...) stosuje się odpowiednio przepisy o wykonywaniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę.* W związku z powyższym z chwilą śmierci przedsiębiorcy wobec zarządcy sukcesyjnego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące przedsiębiorców. Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw to przedsiębiorca ma obowiązek wystawić świadectwo jakości do każdej ilości sprzedanego paliwa czyli zarządca sukcesyjny, który to w dniu kontroli 30 stycznia 2020 r. działał w imieniu własnym, na rzecz właściciela przedsiębiorstwa w spadku. Należy zauważyć, że kontrola została przeprowadzona w styczniu 2020 r., a więc ponad rok po wejściu w życie nowych przepisów dotyczących obowiązku wystawiania paliwom stałym wprowadzanym do obrotu – świadectwa jakości oraz wzoru świadectwa jakości. W związku z powyższym zarządca sukcesyjny, który przejął obowiązki przedsiębiorcy w lipcu 2019 r. mógł zapoznać się i wprowadzić zmiany w prowadzonej działalności gospodarczej gdyż jest zobowiązany do znajomości prawa i śledzenia zmian w nim zachodzących. Zarządca sukcesyjny powinien dochować należytej staranności w tym zakresie. Wprowadzając paliwo stałe do obrotu był zobligowany do wystawiania świadectwa jakości potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw obowiązujących od 5 listopada 2018 r. dla każdej ilości sprzedanego paliwa stałego.

Ustalenia w toku kontroli jednoznacznie potwierdziły, iż Zarządca sukcesyjny jako przedsiębiorca wprowadzając do obrotu paliwo stałe przeznaczone do spalania w gospodarstwach domowych, jest odpowiedzialny za niewystawienie dla paliwa stałego świadectwa jakości. Strona sama przyznała, że nie wystawiała świadectwa jakości dla paliwa stałego (ustalenia w protokole kontroli z 31 stycznia 2020 r. str. 4 i 5), za co zgodnie z art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw została nałożona na nią kara administracyjna a nie tak jak twierdzi za brak przekazania dokumentu określającego jakość paliwa stałego, o której mowa w art. 35a pkt 9 lit. c. Odnosząc się do deklaracji jakości paliwa stałego wystawionych przez inne podmioty, które Zarządca sukcesyjny przekazywał wprowadzając paliwo stałe do obrotu, nie mają wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, gdyż powyższe dokumenty stanowią o deklaracji jakości paliwa stałego co do parametrów na dany dzień wystawienia przez inny podmiot. Należy podkreślić, że certyfikat wydawany przez jakikolwiek podmiot zewnętrzny np. wytwórcę paliwa stałego nie jest tożsamy ze swojej istoty ze świadectwem jakości paliw stałych, które to świadectwo ma prawnie określoną definicję i formę. Certyfikat jakości węgla, który Strona otrzymała od dostawcy nie jest tożsamy z wymaganiami art. 6d ww. ustawy do której przestrzegania jest zobligowany Przedsiębiorca. To na Zarządcy sukcesyjnym spełnia obowiązki Przedsiębiorcy i na nim spoczywa odpowiedzialność za wprowadzany do obrotu towar i to do niego należy dochowanie wszelkiej staranności by wprowadzane przez niego paliwo stałe spełniało parametry jakościowe jakie deklaruje w wystawionym przez siebie świadectwie jakości, aby zawarte w nim parametry paliwa stałego były zgodne ze stanem faktycznym.

Odnosząc się do naruszenia art. 156 § 1 pkt 4 Kpa poprzez skierowanie decyzji do osoby nie będącej stroną należy ponownie wskazać, że zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o sukcesji, zarządca sukcesyjny może pozywać i być pozywany w sprawach wynikających z wykonywanej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej lub prowadzenia przedsiębiorstwa w spadku oraz brać udział w postępowaniach administracyjnych, podatkowych i sądowno-administracyjnych w tych sprawach. W związku z powyższym to zarządca sukcesyjny jest stroną postępowania administracyjnego.

Odnosząc się do zarzutu wskazania w sentencji decyzji przez organ I instancji NIP-u zmarłego przedsiębiorcy należy wskazać, że zgodnie z art. 12 ust. 1b ustawy z 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r., poz. 170) *NIP nadany przedsiębiorcy przechodzi na przedsiębiorstwo w spadku i wygasa wraz z wygaśnięciem zarządu sukcesyjnego, a jeżeli zarząd sukcesyjny nie został*

ustanowiony wraz z wygaśnięciem uprawienia do powołania zarządcy sukcesyjnego.
W związku z powyższym wskazanie NIP-u zmarłego przedsiębiorcy przez organ I instancji w decyzji NR 44/2020 z 30 czerwca 2020 r. było poprawne.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeanalizował również, czy nastąpiła przesłanka do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i możliwość zastosowania pouczenia. Art. 189 f § 1 pkt 1 wskazuje wprost, jakie przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to - waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa.

W ocenie Prezesa UOKiK, o znikomej wadze naruszenia nie można mówić w przypadku, gdy wymagane przepisami świadectwo jakości paliw stałych nie było wystawione i wydane klientowi, zawierają bowiem one bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów informacje dotyczące jakości danego paliwa stałego. Zarządca sukcesyjny, będąc wprowadzającym do obrotu paliwo stałe, uchybił obowiązkowi, nałożonemu na niego przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawił świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Naruszył tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. Dostarczane przez Zarządcę sukcesyjnego dokumenty klientom podczas zakupu paliwa stałego nie mogą zastępować świadectwa jakości, do którego wystawienia był zobowiązany Przedsiębiorca. Zgodnie z obowiązującymi przepisami świadectwo wystawione przez Przedsiębiorcę powinno zawierać między innymi NIP, Regon, siedzibę oraz oświadczenie Zarządcy sukcesyjnego jako wprowadzającego paliwo stałe do obrotu, że paliwo stałe dla którego wystawiane jest świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach. Ponadto powinno zawierać indywidualny numer oraz wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że paliwo stałe, dla którego wystawione jest świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe. Gdyby ustawodawca dopuszczał możliwość zastępowania świadectwa jakości dokumentami wystawionymi przez inne podmioty gospodarcze (kopalnie, dostawców) to wskazałby to w ustawie jako okoliczność łagodzącą lub zwalniającą od kary. Powyższej delegacji brak jest w przepisach prawa, co potwierdził wyrok Sądu VI SA/WA 1405/19 z 17 października 2019 r., w którym wskazał, że *„...przepis ustawy posługuje się tu sformułowaniem „przedsiębiorca (...) wystawia”, zatem jest to kategoriyczny i bezwzględny nakaz każdorazowego wystawienia świadectwa jakości zawierającego 10 obligatoryjnych elementów wymienionych w art.6 d ustawy o jakości*

paliw...”

W związku z powyższym naruszenie nastąpiło i nie może ono zostać uznane za znikome. Zaznaczyć należy, że przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, bowiem Zarządca sukcesyjny oświadczył, jak również przysłał przykładowe wystawione przez niego świadectwa jakości, że od dnia kontroli podjął działania w celu usunięcia podniesionych przez organ zastrzeżeń, mianowicie wystawia świadectwa jakości przy sprzedaży paliw stałych i przekazuje je klientom (pismo z 12 czerwca 2020 r.). Przesłanki warunkujące ewentualne zastosowanie pouczenia, jak wskazano powyżej, muszą być spełnione łącznie. Tym samym Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej, gdyż w jego ocenie okoliczności, o których mowa w art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa nie są łącznie spełnione, pomimo zaprzestania przez Zarządcę sukcesyjnego naruszania prawa. Natomiast, fakt uprzedniego niekarania Zarządcę sukcesyjnego z tytułu niewystawiania świadectw jakości, został uwzględniony przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej, przy analizie przesłanki dotychczasowej działalności Przedsiębiorcy. Prezes UOKiK stwierdził też, że nie występuje możliwość zastosowania art. 189 f § 2 Kpa ponieważ pouczenie nie pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, gdyż okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Zarządca sukcesyjny nie dopełnił obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Był zobowiązany do wystawienia i przekazania kopii świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybił.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez organ I instancji art. 77 § 1 Kpa poprzez niespełnienie obowiązku zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego wskazać przede wszystkim należy, że w myśl zasady prawdy obiektywnej, wyrażonej w art. 7 Kpa i skonkretyzowanej w art. 77 § 1 Kpa organy administracji publicznej mają obowiązek podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, zobowiązane są w sposób wyczerpujący nie tylko zebrać, ale i rozpatrzeć cały materiał dowodowy, zwłaszcza w postępowaniach odnoszących się do podmiotów, którym organ przypisuje delikt administracyjny. Zgodnie z art. 80 Kpa organ ocenia na podstawie całego zebranego materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Wskazać należy na kopie świadectwa jakości paliw stałych otrzymane od dostawców dołączone do akt kontroli, które Strona przekazywała podmiotom nabywającym

paliwo stałe. Stosownie do art. 107 § 3 Kpa uzasadnienie decyzji powinno zawierać rezultaty tych ustaleń w szczególności fakty, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł. Działania podejmowane w ramach wskazanych wyżej obowiązków mają na celu dokonanie ustaleń, pozwalających na prawidłowe zastosowanie prawa materialnego. Oznacza to, że normy prawa materialnego wskazują, jakie fakty mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wyznaczają tym samym zakres postępowania dowodowego i zakres ustaleń faktycznych koniecznych dla załatwienia sprawy. Organ I instancji wziął pod uwagę przy ocenie fakt, iż Strona przekazywała nabywcom paliwa stałego kopie niewystawionych przez siebie świadectw jakości, w których parametry paliwa stałego odbiegały od stanu faktycznego.

W związku z powyższym należy uznać, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy. Należy podkreślić, iż Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej (art.7 i art. 77 Kpa), dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego, a także uzasadniając decyzję administracyjną w sposób wymagany przez normę prawną wyrażoną w przepisie art. 107 § 3 Kpa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą służące ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 35c ust. 5 ww. ustawy wysokość kary pieniężnej wynosi od 10 000 zł do 25 000 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200 000 zł. Zgodnie z art. 35d ust. 4 ww. ustawy przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, uwzględniono dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu. Ponieważ w toku kontroli wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego ustalono poniżej kwoty 200 000 zł. wymierzono karę pieniężną, której wysokość nie mogła być mniejsza niż 10 000 zł oraz nie większa niż 25 000 zł.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony z 17 lipca 2020 r., nie stanowią przesłanek do uchylenia decyzji nr 44/2020 z 30 czerwca 2020 r. Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, (sygnatura NRU.8361.57.2020), nakładającej na Stronę administracyjną

karę pieniężną w wysokości 10 000 zł - za brak wystawienia dokumentu potwierdzającego spełnianie przez paliwo stałe wymagań jakościowych tj. świadectwa jakości paliw stałych. W chwili kontroli obowiązek ten, bez wątpienia nie był przez Stronę realizowany. Ocena Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w tym zakresie została dokonana prawidłowo.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu: NBP Oddział Okręgowy w Opolu nr: 39 1010 1401 0013 4222 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy

należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.)
5. Zgodnie z art. 189k § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j. t. Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:
  - 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
  - 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
  - 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
  - 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/